

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

**בפני: כבוד השופטת יעל אנגלברג שהם
נציג ציבור (עובדים) - מר יאיר טבת
נציג ציבור (מעבידים) - מר דב אבדור**

התובעת: פלונית
ע"י ב"כ עו"ד נדב דלומי

-

הנתבע: אלמוני
ע"י ב"כ עו"ד ישראלי דניאל

פסק דין

לפנינו תביעה לפיצוי מכוח החוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 ולתשלום זכויות סוציאליות שונות.

רקע עובדתי

1. התובעת, אזרחית מולדביה, שימשה כעובדת סיעודית בשירות חברת "משמרות שירותי כוח אדם וסיעוד בע"מ" (להלן - "משמרות"). במחצית חודש 12/09 שובצה התובעת לעבודה אצל הנתבע (להלן - "הנתבע").
2. עבודת התובעת הסתיימה ביום 19.1.10.
3. התובעת עתרה בכתב תביעתה לתשלום הפרשי שכר וזכויות סוציאליות שונות בגין תקופת עבודתה אצל הנתבע וסיומה וכן לפיצוי בשיעור של 300,000 ₪ בגין מעשי הטרדה מינית אשר לטענתה נעשו כלפיה על ידי הנתבע. בהמשך תוקנה התביעה ונתבע במסגרתה פיצוי בגין מעשי הטרדה המינית בלבד.
4. מטעם התובעת העידו היא עצמה, הגב' א. העובדת בחברת כוח האדם "דנאל" (להלן - "הגב' א."), הגב' ה., עובדת סוציאלית ב"מט"ב" (להלן - "הגב' ה."), הגב' ל. עובדת סוציאלית במחלקה לקשיש שבעיריית ... ורכזת ועדת הסיעוד בעיר (להלן - "הגב' ל.") והגב' ז. (להלן - "הגב' ז."). מטעם הנתבע העידו הוא עצמו, הגב' פ. המטפלת בנתבע (להלן - "הגב' פ."), הגב' ב., עובדת "משמרות" (להלן - "הגב' ב."), לעיתים מכונה על ידי הצדדים - "...") ומר ב. (להלן - "מר ב.").

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

טענות הצדדים

5. לטענת התובעת, הטיל עליה הנתבע מורא ועשה בה מעשים חמורים המהווים הטרדה מינית, שבגינם היא זכאית לפיצוי הקבוע בחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן - "החוק" או "החוק למניעת הטרדה מינית"). לטענתה, כפה עליה הנתבע, בין היתר, קיומם של יחסי מין, שימוש באביזרי מין, לבוש מבזה וצפייה בסרטים פורנוגרפיים. עוד טוענת התובעת, כי הנתבע הרביץ לה והכאיב לה, כלא אותה בביתו, חילל את גופה, השפיל את רוחה ורמס את כבודה.
6. הנתבע הכחיש מכל וכל את טענות התובעת. לטענתו, מדובר בתביעת עובדת זרה כנגד מעסיק, מעשה שהפך לדבר שבשגרה לאור מטרת העובדים הזרים המגיעים ארצה לתקופה קצובה ומבקשים, לעיתים בדרכים לא ישרות, להרוויח כסף רב ככל שניתן תוך ניצול מערכת המשפט, בתי הדין והמעסיקים. הנתבע טוען כי הוא אדם קשיש וחולה המנסה לחיות את ימיו האחרונים בכבוד והוא חש כקורבן אשר התובעת מנסה להתעשר על חשבונו בטרם תעזוב את הארץ.
- הנתבע הוסיף וטען כי הוא חסר מסוגלות פיזית לבצע את המעשים המיוחסים לו על ידי התובעת וכי טענות התובעת הן עלילה חסרת יסוד.
- טענה נוספת בפי הנתבע היא, כי בטרם הגישה את התביעה כנגדו היה על התובעת למצות הליכים מוקדמים אל מול "משמרות" המשמשת כמעסיקתה.
7. עיקר המחלוקת בין הצדדים נוגע לשאלת התרחשותם של אותם מעשים מבזים ומעשים מיניים שהתובעת מייחסת לנתבע, וכפועל יוצא משאלה זו, שאלת הפיצוי הראוי שלו זכאית התובעת בגינם.

המסגרת הנורמטיבית

8. הוראות החוק למניעת הטרדה מינית, האוסרות ביצוע כל מעשה של הטרדה מינית, מגדירות "הטרדה מינית" כך -

- 3" (א) הטרדה מינית היא כל אחד ממעשים אלה:
- (1) סחיטה באיומים, כמשמעותה בסעיף 428 לחוק העונשין, כאשר המעשה שהאדם נדרש לעשותו הוא בעל אופי מיני;
- (2) מעשים מגונים כמשמעותם בסעיפים 348 ו-349 לחוק העונשין;
- (3) הצעות חוזרות בעלות אופי מיני, המופנות לאדם אשר הראה למטריד כי אינו מעונין בהצעות האמורות;

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

- (4) התייחסויות חוזרות המופנות לאדם, המתמקדות במיניותו, כאשר אותו אדם הראה למטריד כי אינו מעוניין בהתייחסויות האמורות;
- (5) התייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו, לרבות נטייתו המינית;
- (6) הצעות או התייחסויות כאמור בפסקאות (3) או (4), המופנות למי מהמנויים בפסקאות המשנה (א) עד (ז), בנסיבות המפורטות בפסקאות משנה אלה, גם אם המוטריד לא הראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות או בהתייחסויות האמורות:
- (א) לקטין או לחסר ישע ...
- (ב) למטופל, במסגרת טיפול נפשי, בריאותי, רפואי או פארה-רפואי ...
- (ג) לעובד במסגרת יחסי עבודה, ולאדם בשירות במסגרת שירות - תוך ניצול מרות ביחסי עבודה או בשירות;
- (ד) לתלמיד בכיתה י"ב, י"ג או י"ג, שאינו קטין, תוך ניצול יחסי מרות בלימודים;
- (ה) לתלמיד או לסטודנט, ... - תוך ניצול יחסי מרות בתעסוקה או ניצול תלות;
- (ז) לאדם - תוך ניצול יחסי מרות או תלות, במסגרת הדרכה או ייעוץ של כהן דת ...".
(ההדגשה שלי - י.א.ש.).

ההלכה הפסוקה קבעה כי בגדר "הטרדה מינית" יש לראות אף מעשי אונס (ע"ע 178/06 פלונית - אלמוני, ניתן ביום 4.11.10).

ה כ ר ע ה

תקופת העבודה

9. מעדות התובעת עולה, כי הגיעה לישראל ביום 31.1.08 והועסקה כמטפלת סיעודית אצל שלושה מטופלים. אצל שניים מהמטופלים סיימה את עבודתה בשל פטירתם ואילו אצל המטופלת השלישית הסתיימה עבודתה בשל חשד לגניבה שהועלה כלפיה.

באשר לעבודת התובעת אצל הנתבע הרי שזו ארכה כשלושה שבועות בלבד. הצדדים חולקים על המועד המדויק שבו החלה לעבוד, האם היה זה ביום 23.12.09 (כטענת התובעת) או שמא היה זה ביום 28.12.09 (כטענת הנתבע), אולם אין מחלוקת כי התובעת סיימה את עבודתה אצל הנתבע ביום 19.1.10, בעזבה את מקום העבודה.

10. טענת הנתבע היא כי התובעת החלה לעבוד בשירותו מיום 28.12.09 וכי משהיא עומדת על טענתה שלפיה האירועים החלו חמישה ימים קודם לכן, ביום 23.12.09, הרי שאין ליתן כל אמון בגרסתה. טענתו של הנתבע מבוססת על הסכם העבודה האישי שנחתם בין הצדדים

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 13799-05-10

והנושא את התאריך 28.12.09 (נ/2) וכן על דו"ח "משמרות" שבו מדווחים ימי העבודה של התובעת אצל הנתבע מיום 1.1.10 בלבד (נ/1).

11. אלא מאי? - בחקירתו במשטרה ציין הנתבע, כי התובעת עבדה בשירותו מיום 24.12.09 ועד ליום 18.1.10 (ת/16 עמ' 1 שורה 38; חקירה מיום 14.12.10) וגם בעימות במשטרה עם גב' ב. מיום 9.1.11 ציין הנתבע כי התובעת הגיעה לעבוד בשירותו ביום 24.12.09 (ת/14 שורה 90). זאת ועוד, לאחר שבחקירתו הנגדית עומת הנתבע עם גרסתו במשטרה השיב, כי אין הוא יודע את התאריך וכי "עכשו יש לי ספקות" (עמ' 86 שורה 20 לפרוטוקול).

הגב' ב. שהעידה מטעם הנתבע, גרסה כי התובעת החלה לעבוד אצל הנתבע ביום 26.12.09 או ביום 27.12.09, מספר ימים לפני ראש השנה האזרחית (עמ' 68 לפרוטוקול). לגרסתה, הדו"ח נ/1 המדווח על ימי עבודה בחודש 1/10 החל מיום 1.1.10, אינו משקף את מועד תחילת עבודת התובעת בפועל, אלא רק את מועד תחילת זכאות הנתבע לקצבת סיעוד. לדבריה, התובעת הועסקה קודם לחודש 1/10 על בסיס היתר שניתן לנתבע להעסקת עובד זר ללא קשר לזכאותו לסיעוד, ושכרה של התובעת שולם ישירות על ידי הנתבע (עמ' 67 לפרוטוקול).

12. משלא נתמכה גרסתו המאוחרת של הנתבע שלפיה החלה התובעת לעבוד אצלו ביום 28.12.09 בכל ראייה שהיא, ומשהוא עצמו טען אחרת בחקירתו במשטרה, אין לגרסה זו כל יסוד. לפיכך, אנו מקבלים את גרסת התובעת, שעל פיה החלה עבודתה אצל הנתבע ביום 23.12.09.

מעשי האונס - האם אירעו?

13. כבר בראשית הדברים נציין, כי הדברים שהובאו בפנינו חשפו מסכת התעללות קשה בין מטופל לבין מטפלת זרה אשר באה לסעוד אותו בחוליו כאשר המטופל מנצל באופן ציני ואכזרי את יחסי המרות שביניהם, ואת מעמדה המוחלש של התובעת בהיותה עובדת זרה שאינה בקיאה במהלכי המדינה שאליה הגיעה על מנת לנסות ולהתפרנס בכבוד.

וכיצד התנהלו הדברים?

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

א. גרסאות הצדדים

14. כאמור, לטענת התובעת, החלה לעבוד אצל הנתבע ביום 23.12.09. לדבריה, הודיעה לה הגב' ב., כי מצאה עבורה מקום עבודה ושתייהן יחד נסעו לביתו של הנתבע. לגרסתה - "כשנכנסנו ... [הגב' ב. - י.א.ש] שאלה אותנו אם אני מתאימה לו והוא אמר זה טוב. הוא הסתובב סביבי ואמר משהו טוב שחזרתי אליו הוא לקח את הדברים שלי ושם אותם בחדר ואמר לי בואי נצא החוצה, יצאנו החוצה והוא קנה לי זר פרחים ... הוא קנה בקבוק וודקה ופיתות. באותו יום היה הכל טוב ובסדר. ביום השני הוא נתן לי כסף וביקש שאלך לקנות עץ אשוח בשביל הסילבסטר" (עמ' 29 לפרוטוקול, שורות 18-24).

15. לגרסת התובעת, כבר בערב השני לשהותה אצל הנתבע, החלו מעשי ההטרדה המינית מִצְדו. וכך העידה -

"ת. ... אני הלכתי לחדר שלי והסתכלתי קצת טלוויזיה והלכתי לישון. אחר כך בשעה 02:00 אני מתעוררת ומרגישה אותו שוכב עלי. הוא היה ערום תפס אותי בצוואר כאשר שאלתי מה אתה עושה תשחרר אותי, הוא ענה שאני קניתי אותך את כלבה שלי... אני אמרתי לו שאני אלך ואתקשר לחברה. הוא קם והלך לחדר שלו. אני כבר לא יכולתי להירדם ולא יכולתי להתאושש ואחר כך לקראת הבוקר הוא קרא לי לחדר שלו וחשבתי שהוא רוצה להתנצל אבל הוא אמר לי שאם משהו ידע ממה שקרה, לך לא יהיה טוב" (עמ' 30 לפרוטוקול שורות 6-9, 19-21; ההדגשה שלי - י.א.ש.).

בהמשך, סיפרה התובעת, הגיעו מעשיו של הנתבע עד כדי מעשי אונס (עמ' 30 שורות 23-25). ואולם היא פחדה להתלונן על כך, שכן הנתבע אמר לה ש"תוך 24 שעות הוא יישלח אותי בחזרה הביתה" (עמ' 33 שורה 5 וכן ראו עמ' 50 שורות 27-28 לפרוטוקול) או ידאג להכניסה לכלא (עמ' 35 שורות 15-16). על כן גם בהמשך, כאשר כבר אזרה מעט עוז לספר לחברתה נ. על הקורות אותה, היא המעיטה מחומרת המעשים ורק סיפרה כי הנתבע מטריד אותה (עמ' 33 שורות 28 עד עמ' 34 שורה 5). התובעת אישרה כי הנתבע לא מנע ממנה באופן פיזי לעזוב את ביתו אלא נקט רק איום מילולי, ואולם לדבריה "זה היה מספיק" (עמ' 35 שורה 21 לפרוטוקול). תחושת פחד זו של התובעת אושרה גם בעדותה של הגב' ז., שציינה כי התובעת פחדה מהנתבע גם לאחר שעזבה את ביתו וכי בשל כך אף סירבה לפנות לבית החולים או למשטרה (עמ' 45 שורות 5-8 לפרוטוקול).

16. התובעת טענה, כי הנתבע נהג כל הזמן לצבוט אותה עד כי גרם לה לסימנים כחולים בידיה (עמ' 36 שורות 16-17). גרסתה נתמכה בעדותה של הגב' ז. שציינה כי על כפות ידיה של התובעת ועל זרועותיה היו כתמים כחולים וכך גם על גבי הגב והחזה ומששאלה לפשר הסימנים, השיבה לה התובעת כי אלה סימני צביטות והתעללות של הנתבע בה (עמ' 45 שורה 15 - עמ' 46 שורה 2 לפרוטוקול).

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

באשר למעשי האונס, סיפרה התובעת, כי יומיים לאחר שהגיעה לבית הנתבע בשעות הבוקר המוקדמות, ארע אירוע האונס הראשון וכי בהמשך נאנסה על ידי הנתבע גם פעמיים או שלוש ביום. וכדבריה בתצהיר עדותה הראשית -

"בחלוף 3 ימים באמצע הלילה, כשאני ישנה בחדר שלי, התחיל לגעת בי. הוא שכב עלי. משך תפס לי בגרון ואמר לי שהוא קנה אותי. הייתי בהלם מוחלט. שכבתי במיטה רועדת. פחדתי מאוד. בחלוף שעתיים הוא קרא לי לחדר שלו. חשבתי שהוא רוצה לבקש סליחה. עמד ולבש תחתונים בלבד. מיד כשנכנסתי לחדר הוא דחף אותי על המיטה. הוא התחיל ללקק אותי, לנשק, לחבק, למשוך בשיער, לחנוק ובסוף הוריד לי את הבגד התחתון ואנס אותי. הייתי בשוק טוטאלי. כמו אבן. לא יכולתי בכלל להתנגד. כאילו אין לי כוח בגוף. מעבר לכך, הוא חנק אותי ולא היה לי אוויר. אחרי ש.... גמר, ניסיתי לצאת מהבית אבל הדלת הייתה נעולה ולא מצאתי את המפתח (שהיה אצל ... הוא שמר את המפתח מתחת לכרית שלו)" (סעיפים 15-22 לתצהיר התובעת).

התובעת הוסיפה וסיפרה כי הנתבע רכש בעבורה לבוש אינטימי, עשה שימוש באביזרי מין והכריח אותה להשתמש בהם וכן חשף אותה לסרטים פורנוגרפיים.

17. כאמור, הנתבע הכחיש באופן גורף את כל טענות התובעת, הן לגבי מעשי ההטרדה המינית בין הפיזית, בין המילולית, בין בחשיפה לסרטים פורנוגרפיים.

הנתבע מבסס הגנתו בעיקר על שניים. **האחד** - העובדה כי הינו קשיש וחולה ואין הוא מסוגל לבצע פיזית את המעשים המיוחסים לו על ידי התובעת הן בשל מוגבלויותיו הפיזיות, הן בשל הפער בין מבנה הגוף שלו לבין זה של התובעת. **השני** - טענות לעניין העדר אמינות התובעת.

לטענת הנתבע, אין כל יסוד לטענות התובעת כלפיו שכן מצבו הפיזי כלל לא איפשר לו לבצע את המעשים המיוחסים לו ובוודאי כאשר מעמידים אותו אל מול התובעת שהיא אישה בריאה וחזקה.

לא מצאנו מקום ליתן אמון בגרסתו זו של הנתבע.

ב. מצבו הפיזי של הנתבע

18. מעדויות שהובאו בפנינו עלה כי הדרך שבה בחר הנתבע להציג עצמו בפנינו בהגיעו לאחד הדיונים בעודו יושב בכיסא גלגלים, אינה תואמת את הדרך שבה התנהל מחוץ לאולם בית הדין בתקופת עבודתה של התובעת ולאחריה. ונפרט.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 13799-05-10

19. בתצהיר עדותה הראשית סיפרה התובעת כי כאשר הגיעה לביתו של הנתבע - "ראיתי איש מבוגר אבל חזק. ראיתי אדם שיכול לעשות הכל. מדובר באדם עצמאי לחלוטין בכל הרמות. הוא בישל לעצמו. הוא התקלח לבד הוא הלך לשירותים לבד. הוא כיבס ותלה כביסה. התהלך באופן חופשי בבית. לפעמים שם מוסיקה ורוקד" (סעיפים 6-8 לתצהיר התובעת).

בחקירתה הנגדית סיפרה התובעת בהקשר זה כי -

"ש. אמנם אני לא יודע איך נראית אז, אבל שאני מסתכל עליך ועליו, אני לא מאמין שניתן להדוף אותך?
ת. אז שקלתי 87 ק"ג ו... לא נראה כפי שהוא נראה היום.
ש. אני אומר לך שהנתבע שבאת אליו זה היה כמה ימים שהוא חזר מאשפוז מבית החולים?
ת. אז היו לו כוחות רבים והוא היה יכול לחנוק אותי (העדה בוכה).
מה אני יכולה עוד להוסיף?" (עמ' 59 לפרוטוקול, שורה 29 - עמ' 60 שורה 1).

ובהמשך -

"ש. מבירור שערכתי עם מספר עובדות הנתבע חזר הביתה שהוא עם טיטולים וחולה מאוד ושהוא חלש וזאת כאשר הגעת אליו, מה בדיוק היה מצבו של הנתבע?
ת. הוא היה במצב טוב, לא היו לו שום טיטולים, הוא שתה וודקה עד הערב עד מצב שלא יכול היה להגיע למיטה אפילו." (עמ' 60 לפרוטוקול, שורות 10-13).

20. הגב' א. העידה כי פגשה בנתבע בעומדה בסמוך אליו בתור בבנק וכדבריה "הוא עומד איתן. הוא לא נעזר במקל, לא נעזר במטפלת שלו הוא עמד יפה מאוד". (עמ' 12 שורות 6-7 לפרוטוקול) וכי "הוא היה פול אנרגיות" (שם שורה 24). גם העדה מטעם הנתבע, הגב' ב. העידה כי פגשה בנתבע בעת שהגיע עם התובעת למשרד הפנים והוא נראה הולך על שתי רגליו כאשר התובעת אוחזת בזרועו (עמ' 73 שורות 5-2). ואילו הנתבע עצמו בתצהיר עדותו הראשית לא הכחיש כי פגש את הגב' א. בבנק וכי עמד על שתי רגליו אלא שלטענתו לווה על ידי מטפלת ישראלית אשר אחזה בידו (סעיף 31 לתצהיר הנתבע).

21. אכן, בהסתכלות חיצונית על שני הצדדים מצאנו לפנינו מצד אחד גבר מבוגר וצנום אשר הובא לבית הדין בעודו יושב בכיסא גלגלים. כמו כן, צירף הנתבע תיק רפואי עב כרס המפרט תחלואים רבים. מנגד, ניצבה התובעת שבמבט חיצוני נראתה אישה חזקה ובריאה בגופה.

אלא שבמראה עיניים לא די, ואין לומר כי באפשרות הפיזית הלכאורית של התובעת להתנגד למעשים המיוחסים לנתבע יש כדי להכריע לגופו של עניין בשאלת עצם התרחשותם

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

או אי התרחשותם של מעשים אלה. בידוע הוא, כי אין ביכולת פיזית לבדה להתנגד למעשים כדי להעיד בהכרח על הילך נפשי המאפשר זאת ומהימנים עלינו דברי התובעת בהקשר זה שלפיהם לא היה בה את הכח להתנגד למעשים שכן - "כאשר אומרים לך כל יום שאת זבל, את כבר לא יכולה לחשוב על שום דבר אחר ... הוא היה אומר לי שאין לי אף אחד כאן ואף אחד לא יאמין לי" (עמ' 58 שורה 23-21 לפרוטוקול). ועוד יוזכר בהקשר זה הלך הרוח שהיה מנת חלקה של התובעת, כפי שפורט לעיל, שתמציתו - חשש תמידי כי אם תתנגד לדרישות הנתבע או אם תספר למישהו על הקורות אותה - יאונה לה רע על ידי הנתבע.

יצוין, שהנתבע עצמו בחקירתו הנגדית ציין כי התקלח בעצמו וכי לא נעזר בתובעת בשימוש בשירותים (עמ' 80 שורות 27-24) וכן בהקלטות (שלגביהם נתייחס בהמשך) נשמע הנתבע כשהוא אומר "אני רוצה לרקוד... לרקוד עם....".

מהדברים עולה כי אף שאין חולק שהנתבע סובל ממחלות רבות, הוא לא היה מוגבל בהתנהלותו בבית ומחוצה לו, וזאת בניגוד למצג שניסה להציג בפנינו.

ג. יכולתו (הפיזית) של הנתבע לבצע את המעשים המיוחסים לו

22. הנתבע הוסיף וטען כי בשל מחלותיו ומוגבלויותיו, אין הוא מסוגל לבצע את האקטים המיניים המיוחסים לו. אף טענה זו מצאנו כי יש לדחות.

23. התובעת העידה שוב ושוב כי מעשי האונס בוצעו בה אף פעמיים-שלוש ביום וכך השיבה לשאלות ב"כ הנתבע בחקירתה הנגדית -

ש. למרות כל התיעוד הרפואי ולמרות שגרת איתו וראית אותו, את מספרת על כל מיני תעלולים ודברים שנעשו לך שלא ברור שבחור בן 30 יכול לעשות מה שאת אומרת?
ת. כל הבעיות הרפואיות שלו זה רק על הנייר מה שהיה במציאות (התובעת בוכה), רק אלוהים יודע. (עמ' 59 שורות 7-5).

ובהמשך -

ש. חוץ מפעם ראשונה שאת מתארת בצורה כללית שהיית אצל עורך הדין דלומי ונתת את הדברים באופן כללי, בתצהיר לא ראיתי הסברים על מקרים נוספים אלא על מקרה אחד ועליו בנית את הכל, מדוע את לא מדברת על מקרים נוספים, מה קרה במקרים אחרים לאחר האונס הראשון הנטען?
ת. (העדה בוכה) כל פעם לאחר המקרה הזה הוא אנס אותי, כל פעם שהיה עומד לו.

ש. כמה פעמים ביום?

ת. לפעמים פעמיים לפעמים שלוש.

ש. את מאמינה שאנו נאמין שבגיל 75 באותה תקופה לאחר אשפוזים עם כל המחלות הוא יכול לעשות פעמיים, שלוש ביום?

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

- ת. (התובעת מסתירה פניה ובוכה, הורידה את ידה) הוא התעלל בי.
 ב. ש. שלוש פעמים ביום?
 ת. כן.
 ש. מה הוא סוס הרבעה?
 ת. אני לא יודעת. תשאל אותו. (עמ' 60 שורה 22 - עמ' 61 שורה 2;
 הדגשות שלי - י.א.ש.)

וכן העידה לגבי מעשים מיניים נוספים כי -

- ש. טענת בתצהירך ובמקומות אחרים כל יום אנסו אותך, פעמיים ביום, בבוקר, בערב באמצע מתי שהוא רצה, שלוש פעמים ביום הוא אנס אותך?
 ת. כן. הייתי צריכה להיות משעה 06:00 אצלו במיטה ולמצוץ לו.
 (עמ' 35 שורות 24-26)

מעבר לעובדה כי ככלל עדותה של התובעת עשתה עלינו רושם מהימן, ואף שהייתה נסערת בעת מתן העדות וזו לוותה בלא מעט פרצי בכי, ניתנה עדותה באופן סדור, עקבי ותואם את גרסאותיה הן במשטרה, הן בתצהיר עדותה הראשית, הרי שגרסת התובעת נתמכה גם בראיות נוספות. מנגד, ממכלול הראיות שהובאו בפנינו, מציג הנתבע התנהלות של אדם ערמומי ומניפולטיבי השולט בסביבתו על פי צרכיו וגחמותיו. כך בהתנהלותו מחוץ לכותלי בית הדין וכך באופן שבו השיב בחקירתו בבית הדין.

24. מהתיק הרפואי עב הכרס שהנתבע עצמו הציג בפנינו עלה כי הנתבע רכש כדורי ויאגרה. משעומת הנתבע עם העובדה כי נהג לרכוש כדורי ויאגרה, השיב כי היה זה לפני שפגש את התובעת. הנתבע הכחיש תחילה כי נהג ליטול כדורים מסוג זה או כדורי סיאליס וזאת היות והוא סובל מבעיה לבבית (עמ' 93 שורות 5-1 לפרוטוקול). בהמשך טען הנתבע, כי הכדורים נרכשו לפני זמן רב וכדבריו "לפני בתקופת אנו באנו ארצה" (עמ' 93 שורות 14-15).

דא-עקא, עיון ברישומים הרפואיים של הנתבע (ת/17), העלה כי ביום 25.12.09 (יום או יומיים לאחר שהחלה התובעת לעבוד בשירותו) רכש הנתבע קופסת כדורי ויאגרה וכן בשבוע שלאחר מכן ביום 3.1.10, רכש קופסת כדורים נוספת. משהוצגה עובדה זו בפני הנתבע, שינה גרסתו וטען כי נהג לרכוש את הכדורים עבור "חברים מסוימים בריאים ולא יכולים לקנות זאת". ומשנשאל לשמותיהם של אותם חברים, סירב להשיב (עמ' 93 לפרוטוקול שורות 24-27 לפרוטוקול וכן עמ' 94 שורות 6-11 לפרוטוקול). משהמשיך ב"כ התובעת לעמת את הנתבע בנקודה זו, שינה האחרון את טעמו והשיב כי -

- "ת...גם שאני לקחתי פעם אמרתי לאורולוג שלקחתי ולא עזר לי.
 ש. הוא עדיין רשם לך?
 ת. כן. אבל אמרתי לקחתי ולא עזר לי.
 ש. למה לקחת, לאיזה צורך?
 ת. לא בשביל זה. יש לי בת זוג שתהא בריאה. אפשר לשאול את הרופא שאמרתי לו שזה לא עוזר והוא אמר שזה מה שיש.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

ש. מה שמטריד אותי עם הויאגרה חוץ מהעובדה שקיבלת בדיוק בתקופה של ... מה שמטריד אותי עוד יותר לאחר שבוע קופסה ראשונה נגמרת ואתה קונה שוב ויאגרה כאילו משהו השתמש בזה, אתה או חבר דמיוני שלך וגמר תוך שבוע, לאחר שבוע קונים שוב, תסביר זאת?

ת. אתה מביך אותי. אבל לא בשביל הגורילה הזאת. דבר כזה הסירחון שיש בה, לכלוך, אף אחד לא מוכן למות ממחלת מין, כל הזמן היא מסתובבת ממקום למקום, אני אלך עם הדבר הזה. "עמי" 94 שורות 10 - 21; הדגשה שלי - י.א.ש).

25. מהאמור עולה כי גרסת הנתבע שלפיה אין הוא מסוגל לקיים יחסים מיניים וכי אין הוא משתמש כלל בכדורי הויאגרה עוברת מטמורפוזת הדרגתית, תחילה נטען כי הכדורים נרכשים בעבור חבר, אחר כך נטען כי הם אינם יעילים ועד שלבסוף עולה גרסה אחרת לחלוטין שלפיה, השימוש הוא אכן של הנתבע אך עם בת זוג אחרת שעד כה, ואף לאחר מכן, לא בא זכרה בראיות שהובאו בפנינו.

על רקע האמור ועל רקע ראיות נוספות שיפורטו להלן, לא מצאנו מקום ליתן אמון בטענת הנתבע שלפיה נרכשו הכדורים בעבור אדם אחר ורישומים אלה (של רכישת שתי קופסאות ויאגרה בתוך שבוע ימים מיד לאחר הגיעה של התובעת לבית הנתבע) עולים בקנה אחד עם טענות התובעת באשר לאופי ותכיפות היחסים המיניים שנכפו עליה.

ד. עדות הנתבע

26. מטבע הדברים, הוכחתן של טענות כגון אלה העולות בפנינו במסגרת תיק זה, קשות להוכחה. אלא שבפנינו הוצגו על ידי התובעת ראיות שונות המשתלבות כולן לכדי מארג כולל של גרסה אמינה וסדורה ואשר תמיכה להן מצויה בין היתר גם בגרסאות הנתבע עצמו.

27. הנתבע הכחיש מכל וכל את גרסת התובעת. לדבריו, התובעת היא אישה מופקרת, מפוקפקת ודוחה שנהגה להשתכר מרבית שעות היממה (עמ' 79 שורה 19; עמ' 81 שורות 15-16; עמ' 95 שורות 16-18) וטענותיה בדויות מראשיתן ועד אחריתן. כאמור, הנתבע טען תחילה כי מצבו הגופני אינו מאפשר כלל וכלל קיומם של יחסים מיניים וכך אף טען במשטרה בעימות שהתקיים בין שני הצדדים (ת/15) כאשר נשאל הנתבע -

"ש. אתה קיימת יחסי מין עם ?

ת. לא.

ש. גם לא בהסכמה?

ת. לא". (שורות 96-93)

יצוין כי הנתבע נשאל האם קיימת חוות דעת רפואית הקובעת כי אין הוא מסוגל לביצוע המעשים הנטענים כלפיו וב"כ השיב, כי הציע לנתבע לגשת עימו לרופא למתן חוות דעת כזו ואולם הנתבע סירב בטענה כי הוא מתבייש (עמ' 38 לפרוטוקול).

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

28. בהמשך, במסגרת חקירתה הנגדית של התובעת הועלתה על ידי הנתבע גרסה שלפיה התובעת היא זו אשר כפתה על הנתבע קיומם של יחסים מיניים (עמ' 38 שורה 7 לפרוטוקול). דא-עקא, גרסת הנתבע בחקירתו הנגדית, לא הייתה עקבית. ונפרט.

29. כך טען בפנינו הנתבע כי -

"ש. היא ראתה אותך עירום אי פעם?
ת. אני? אני? אתם חושבים שהדור שלך זה הדור של אז. אנו גם בשורט בא אדם זר אין מכנסיים קצרים. זה מה שהתרגלנו. היא הסתובבה עירומה. פעם אחת ביום השני או השלישי באה אלי ותפסה אותי בשתי הידיים והיא כמו סוס לא נתנה לי לזוז וביקשה ממני דברים שלא מקובלים עלי. אני רוצה, אני רוצה תפסה אותי בשתי ידיים.
ש. מה היא רצתה?
ת. לא נעים לי. תפסה לי את שני הידיים, "יחצ'ו סקס".
ש. מה זה יחצ'ו?
ת. אתה רוצה לחזק את זה שאני מדבר רוסית? הלכתי לנגב' ב. - י.א.ש.]. ואמרתי לה תסתכלי על הידיים שלי, מה היא עשתה לי, היא עשתה לי כך וכך, אמרה לי לגשת למשטרה." (עמ' 80 שורה 28 - עמ' 81 שורה 5 לפרוטוקול; הדגשה שלי - י.א.ש.).

ובהמשך סיפר כי -

"... לאחר מכן, היא באה אלי אם מותר לי לספר, באה אלי עם גומי הלכה לחדר שלה הביאה גומי וחומר סיכה ויעידו עלי שמיים וארץ, אמרתי לה שזה מגעיל אותי, היא היתה רצה אחרי, במשטרה ששאלו אותה בשביל מה את צריכה את התחתונים האלה בשביל לעשות פרובוקציה. היא לא הפסיקה את הפרוייקט הזה של לתפוס אותי." (עמ' 81 שורות 13-9 לפרוטוקול).

וכן בעת שהושמעו לנתבע במסגרת חקירתו הנגדית, הקלטות שלטענת התובעת נעשו במועד ביצוע מעשי האונס, השיב -

"ש. היית עם [פלונית - י.א.ש] במיטה שומעים אותך מדבר על [פלונית ואלמוני - י.א.ש.].?
ת. היא אומרת שהייתי במיטה שלה ועשיתי, שם שכבתי איתה נכון?
ש. לא משנה מה היא אמרה, לא נשאל באיזה מיטה, מה היא אמרה, האם הייתם ביחד במיטה?
ת. לא. לא ולא. אף פעם לא נכנסתי לחדר שלה.
ש. היא לחדר שלך?
ת. היא באה כל הזמן, אני דוחף אותה. היא מזדנבת אני דוחף אותה, איזה שפה היא מדברת?
ש. האם היית עם במיטה אצלך בחדר?
ת. היא באה ואני דוחף אותה. היא לא אסטטית, היא מגעילה אותי. כל פעם היא מנסה, עם הסיגריה כל הדברים, אני לא רוצה אותה

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 13799-05-10

בחדר, אני זורק אותה מהחדר חוזרת שוב עם בגדים אחרים. (עמ' 95 שורות 18-9 לפרוטוקול; הדגשה שלי - י.א.ש.).

עולה מהדברים כי תחילה טען הנתבע שאין הוא מסוגל לקיים יחסי מין וכי מעולם לא קיים יחסים שכאלה עם התובעת, גם לא בהסכמה. לאחר מכן שינה הנתבע את גרסתו וטען כי התובעת ניסתה לכפות עליו מגעים מיניים וכי הוא דחה את נסיונותיה.

ה. ההקלטות

30. התובעת הציגה בפנינו הקלטות שלדבריה נעשו בעת שאירעו מעשי האונס וביקשה לראות בהם ראיה התומכת בגרסתה. כן צרפה תמלול של ההקלטות.

הנתבע התנגד להגשת ההקלטות והתמלול בטענה, כי אין כל ראיה שההקלטות מקוריות וכי אין הן יכולות להוות ראיה מהימנה. יתרה מזו, ב"כ הנתבע סירב להאזין להקלטות בטרם הסתיימה חקירת התובעת, על כן לא עומתה התובעת עם תוכן ההקלטות. עם זאת, משנתבקשה התובעת להסביר כיצד ידעה להקליט את מעשי האונס בזמן אמת, השיבה "אני הייתי בחדר והוא התחיל לצעוק ולקרוא לי, היה צועק לי ... התור שלך הגיע, אז ידעתי בדיוק למה אני הולכת" (עמ' 61 שורות 21-20 לפרוטוקול).

31. בתחילה טען הנתבע כי אין הוא מזהה את קולו בהקלטות (עמ' 95 שורה 25 לפרוטוקול). בהמשך ציין כי יש לו ספקות לגבי זיהוי הקול (עמ' 95 שורות 32-31 לפרוטוקול) ולבסוף השיב -

**"ש. אתה מזהה את הקול
ת. לא באחוז גבוה." (עמ' 96 שורות 27-26 לפרוטוקול).**

32. בתום הדיון נבחנה האפשרות לערוך בדיקה של זיהוי קול של הדוברים בהקלטות, אך לאחר הפסקה הודיע ב"כ הנתבע בזו הלשון - **"לעניין הקלטות והזיהוי קול לפי מרשי בחלק מהמקומות הוא יכול לזהות את קולו ובחלק מהמקומות יש לו ספק גדול, אך מאחר ומדובר בהליך כספי שהוא לא יודע מה היא, אנו נוותר על זיהוי הקול ... אני מוותר על הטענה בעניין של זיהוי הקול, אני מבקש אישור שהקלטות לא ערוכות." (עמ' 99 שורות 8-4 לפרוטוקול; הדגשות שלי - י.א.ש.).**

33. הנתבע טוען, כי אין מקום לקבל את ההקלטות שהציגה התובעת כראיה שכן היה עליה לערוך בדיקה אותנטית להוכיח כי ההקלטות אינן "מבושלות" ולצרף להם תמלול מקצועי. לטענת הנתבע, ההקלטה עברה מספר גלגולים כאשר התובעת הקליטה בפלאפון משם העתיקה את הקבצים למחשב ואז כביכול צרבה אותם על גבי הדיסק. לעמדת הנתבע, קבעה הפרקליטות כי ההקלטות חסרות כל ערך ראיתי ואין הן יכולות לשמש כהוכחה לדברים

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 13799-05-10

שאיננו במציאות ומשהתובעת עצמה סבורה כי ההקלטות הן הראיה החזקה עליה מתבססת תביעתה ואמינות ההקלטה נשמטת, מתערער היסוד לתביעת התובעת כולה.

34. אכן, הצדק עם הנתבע כי התקליטורים שהוצגו בפני בית הדין הם העתק של קובצי מחשב שהועתקו ממכשיר טלפון של התובעת ועל פניו, אין הקלטות עומדות בתנאי הקבילות שנקבעו בפסיקה (ערעור פלילי מס' 869/81 שניר נ' מדינת ישראל, פד"י ל"ח (4) 169 (1984)). ואכן, הצדק עם הנתבע כי לא הוצגה כל ראיה חותכת היכולה להעיד כי התקליטור לא נערך בטרם הוגש לבית הדין, אלא שבבואנו לקבוע בסוגיית מהימנותן של ההקלטות, ולאור המגמה הגוברת למעבר מבחינת קבילות ראיות לבחינת משקלן (דנ"א 7818/00 יוסף אהרון נ' אמנון אהרוני, פד"י נ"ט (6) 653 (2005)), ההוראות לעניין בחינת קבילותן הן רק אחת הדרכים שאותה יש לשקול כאשר המטרה הסופית היא "גילוי האמת". מקום שבו קיימת ראיה חיצונית אחרת למהימנותם של עותקי השיחות, לא מן הנמנע כי די יהא בראיה חיצונית זו כדי לאשש את מהימנות ההקלטה וליתן לה משקל.

תמיכה זו נמצאה לנו בעדות הנתבע עצמו. ונבהיר.

35. משהושמעו ההקלטות לנתבע במסגרת חקירתו הנגדית ובהן נשמעו אנחות כאב ובכי והמילה "בולנה" (בשפה הרוסית - "כואב"), ניסה לטעון תחילה כי אין מדובר בקולו, כי הסיטואציות אינן מוכרות לו, כי אין הוא יודע האם זה היה בחדרו או בחדרה וכי מעולם לא נגע בתובעת כשהיא עירומה. לאחר מכן אמר הנתבע כי מדובר בהתנהלות מכוונת של התובעת ובהמשך אמר - "כלבה, איך היא עושה זאת. איני יודע אם זה איתי או עם מישהו אחר... היא זונה" (עמ' 96 שורה 15-16 לפרוטוקול). במהלך הדיון הושמעו לנתבע קטעים מהקלטות וניתנה לו אפשרות להגיב לתוכן. וכך השיב -

"ש. היית עם במיטה שומעים אותך מדבר על ו....?
ת. היא אומרת שהייתי במיטה שלה ועשיתי, שם שכבתי איתה נכון?
ש. לא משנה מה היא אמרה, לא נשאל באיזה מיטה, מה היא אמרה, האם הייתם ביחד במיטה?
ת. לא. לא ולא. אף פעם לא נכנסתי לחדר שלה.
ש. היא לחדר שלך?
ת. היא באה כל הזמן, אני דוחף אותה. היא מזדנבת אני דוחף אותה, איזה שפה היא מדברת?
ש. האם היית עם במיטה אצלך בחדר?
ת. היא באה ואני דוחף אותה. היא לא אסטטית, היא מגעילה אותי. כל פעם היא מנסה, עם הסיגריה כל הדברים, אני לא רוצה אותה בחדר, אני זורק אותה מהחדר חוזרת שוב עם בגדים אחרים.
ש. שמענו אותך בקלטת מדבר עם, אומר הרבה פעמים את המילה "...." מדבר על עצמך בגוף שלישי וכן על השיחה התקיימה ביניכם, נכון?
ת. לא זוכר.
ש. תשמע ותיזכר?
ת. שמעתי, הקול קול יעקב הידיים ידי עשו.
ש. מה אתה רוצה לומר במשפט הזה?

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 13799-05-10

- ת. זאת אומרת גם כאן אני לא מזהה את קולי.
ש. אתה רוצה שנשלח זאת לזיהוי קולי?
ת. לא יודע מה צריך לעשות.
ש. אם אתה אומר זה לא הקול שלי, זה הדרך?
ת. אישה יכולה להביא את הגבר.. הכל מתוכנן, הכל מוקלט, היא יודעת איך לשחק אותה כמו דודי שהיא שיגעה לו את הזה. היום הכל מתוכנן עם עורך הדין שלה, ז... והכל.
ש. זה הקול שלך בשיחה או לא?
ת. יש לי ספקות.
ש. נשלח לזיהוי קולי יעלה כמה שיעלה אם זה יהיה זיהוי שלך תהא בעיה אם אתה אומר כעת שלא, נשמיע לך עוד קטע אולי תזהה, מפנה לקטע שני מדקה 41:27?
ש. מה פירוש המילה בולנה?
ת. זה ברומנית.
ש. זה כואב, לא?
ת. (הנתבע הרים את הקול) טוב.
ש. מפנה לדקה 41:27?
ת. בחומר הרפואי שלי כל הגוף שלי הכל מרוסק, לא יכול לא לקום, קחו את החומר מבית החולים ותחליטו לבד.
ש. ממשיך להשמיע את הקטע משהו פה נאנח מכאב?
ת. (אנחות כאב) בכוונה.
ש. מה זאת אומרת בכוונה, היא היתה איתך ועשתה זאת בכוונה?
ת. יכול להיות. אני אומר שאם זה נכון, אז היא עשתה זאת בכוונה.
ש. אני ממשיך להשמיע את הקטע של 43:53 - עד לסוף ההקלטה?
ת. (אנחות כאב בהקלטה ובכי) כלבה, איך היא עושה זאת. אני לא יודע אם זה איתי או עם מישהו אחר. (המשך אנחות כאב ודיבורים בהקלטה).
ש. אני משמיע את דקה 55:24:
ת. היא זונה.
ש. אני רוצה להשמיע קטע אחרון מקלטת 10 דקה 16:3 ו- 15:20
ת. (אנחות בקלטת)
ש. אמרת שיש לך ספקות ועכשיו אחרי ששמענו יחד 15 דקות שמתוכן דקות רבות אתה מדבר ואתה מדבר על "....".
ת. מי מדבר לא שמעתי בקול רם
ש. שמעתי איתי את הקלטת
ת. היא מבולבלת. אבל גם השמיעה שלי
ש. אתה מזהה את הקול
ת. לא באחוז גבוה. אני זוכר אני לא זוכר אם זה היה אני בסך הכל לפי המסמכים הרפואיים יש לי בעיות של הזיות פסיכיאטריות וחלפו שנתיים אם תקחי את החומר הרפואי.
ש. את הסיטואציות אתה זוכר מזהה?
ת. הסיטואציה לא. בהן צדק לא. וחוף מזה איפה אצלי בחדר מה יש לה לעשות אצלי.
ש. היא לא נכנסה אליך לחדר
ת. שלי. היא טוענת שזה היה אצלה. באמת לא זוכר. אם יש משהו
...לא זוכר
ש. פעם נגעת ב.... שהיתה ערומה
ת. וואלה לא. היתה ערומה כל הזמן מולי ואף פעם לא עשיתי לה ככה. שבאה לפעמים למיטה אמרתי לה תרדי תרדי. היא נכנסה פעם למיטה שלי לא יכולתי להתקרב אליה היא היתה מלוכלכת היה לה ריח. פחדתי מהמחלות שלה. פחדתי. (הדגשות שלי - י.א.ש.).

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

הנתבע, בתגובותיו לאנחות הכאב הנשמעות בהקלטה, מציין כי יכול להיות שהתובעת "היתה איתו" ועשתה זאת בכוונה. בתשובתו זו ולאחר שהוא מזהה את קולו, מודה הנתבע למעשה בקיומם של מגעים מיניים בין הצדדים.

36. בשלב זה שב וטען הנתבע כי ההקלטות נערכו על ידי התובעת וביקש את בדיקתן. משכך, ומשנטען כי ההקלטות הועתקו על ידי המשטרה, נתבקשה זו למסור חוות דעת מומחה לזיהוי קול. על פי חוות דעת זו - **"לא ניתן לקבוע באם קטעי השיחה הנ"ל הינן כפי שהוקלטו במקור או עברו שינויים כלשהם"**. על יסוד חוות דעת זו מבקש הנתבע לפסול את ההקלטות ולקבוע כי הן חסרות ערך ראייתי ואין הן יכולות להתקבל כראיה.

37. לא מצאנו מקום לקבל את טענת הנתבע. לטעמנו, אין בהעדר אישור המשטרה כדי לפגום במהימנות גרסת התובעת. שמענו את גרסת הנתבע ועדותו ולא יכולנו ליתן כל אמון בהם. בתחילה, הכחיש הנתבע מכל וכל את הטענה כי ראה אי פעם את התובע כשהיא ערומה. בהמשך, הודה כי ראה אותה בעירום אך טען כי הדבר נעשה מיוזמתה ובאלימות מצידה. הנתבע הכחיש כל יכולת פיזית לקיומם של יחסי מין ואולם גרסתו זו הוכחה כחסרת בסיס ולבסוף הודה הנתבע כי הקול בהקלטות הוא קולו שלו וכי התובעת בכוונה נאנחה אנחות כאב. על רקע האמור ולאחר ששמענו את ההקלטות, הטענה כי ההקלטות נערכו על ידי התובעת אינה סבירה בעינינו. יובהר, כי לקחנו בחשבון שההקלטות נעשו על ידי התובעת ואולם מהימנה עלינו טענתה כי בחרה להקליט את הדברים מתוך מצוקה אמיתית וזאת בניגוד לטענת הנתבע, כי התובעת עשתה זאת בתכנון מוקדם על מנת להפילו בפח.

כאמור, הנתבע אישר כי קולו הוא זה שנשמע בקלטות ומהדברים ששמענו בהקלטות עולה בבירור כי הנתבע הוא זה שיזם את המגעים המיניים בין הצדדים, מבלי הסכמת התובעת ותוך כדי כפייתה לבצע מעשים מיניים הן כדרך הטבע והן שלא כדרך הטבע. יצוין כי ההקלטות קשות לשמיעה ולפחות בשלושה אירועים שונים, נשמעת התובעת כשהיא מציינת שוב ושוב "בולנה" (כואב), בוכה ונאנקת מכאב תוך שהנתבע גוער בה "שקט, שקט".

38. עוד נשמעים שם מפי הנתבע ביטויים המעידים כי אין כל שחר לטענה שהיחסים המיניים נכפו עליו על ידי התובעת, כך למשל הוא אומר -

**"מה שאת עשית, מה שאת עושה בשביל נכון מאמי... את עושה
מה צריך."**

ובמקום אחר -

**"מבטיח לך יהיה לנו סקס ... אני אוהב אני רוצה בשבילי.
.... הרבה, הרבה זמן."**

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 13799-05-10

וכן אומר מילות תאוה אשר מפאת גסותם מחד וכבודם של האנשים מאידך, לא מצאנו מקום להעלותם על הכתב כלשונם במסגרת פסק הדין.

בהמשך נותן הנתבע לתובעת הוראות פעולה כולל שימוש באביזרי מין (ראו תמליל הקלטה שצורף לתצהיר התובעת) ולבסוף, תוך כדי קיומם של יחסי המין, מתווה הנתבע את תוכניותיו -

"הלילה נעשה את זה. ככה טוב, טוב. אני רוצה לרקוד. אני רוצה, כן, כן, לרקוד עם אחר כך רוקדים... לזרוק החולצה ככה עם החזיה ולרקוד ולשיר. להיות עם הבחורה החמודה שלי, עם"

לכל אורך ההקלטות נשמעות גניחות של הנתבע ואנחות כאב ובכי של התובעת. די בדברים אלה כדי להעיד על כך שהנתבע יזם את קיומם של המגעים המיניים ואילץ את התובעת לבצעם.

39. כאמור, מחוות דעת מעבדת המשטרה לא נתקבל אישור חד משמעי כי הקלטות אינן ערוכות, אך גם לא נטען ההיפך. כל שנקבע הוא כי לאור העובדה שאין מדובר בהקלטה המקורית לא ניתן ליתן חוות דעת בעניין זה. עם זאת, כפי שכבר ציינו לעיל, משאישר הנתבע כי בהקלטות מדובר בקולו, ודי במילים שנאמרו בהן כשלעצמן כדי להוות משום שיח שהוא עצמו בגדר הטרדה מינית, משהרחיק עצמו הנתבע מכל מעשה מיני שהוא, ואט אט חזר בו מגרסתו זו תוך שהוא מעלה גרסאות חלופיות ככל שגרסאותיו הקודמות לא עלו בקנה אחד עם הכחשתו, ולאור המעבר מכללים של קבילות לכללים של משקל על מנת להגיע לחקר האמת - מצאנו כי יש ליתן אמון מוחלט בדברי התובעת אשר נתמכים בדברים העולים מההקלטות ששמענו.

התנהלות קודמת

40. חיזוק למסקנתנו מצאנו גם בעובדות הבאות -

מעדויות שהובאו בפנינו עלה כי אין זו הפעם הראשונה שהועלו כנגד הנתבע טענות הנוגעות להטרדה מינית של מטפלות. **הגב' ה.** המשמשת כעובדת סוציאלית במט"ב העידה כי מספר חודשים לאחר ששיבצה עובדת אצל הנתבע, התקשר אליה הנתבע כשהוא נסער וסיפר כי עובדת עזבה אותו מכיוון שהיא טוענת כי הוא הטריד אותה מינית, דבר שהוכחש על ידו. (עמ' 14 שורה 29 - עמ' 15 שורה 1 לפרוטוקול).

מעדותה עלה עוד שהנתבע הציג בפניה קבלות המעידות כי הוא לקח את העובדת הזרה למספרה, רכש בעבורה תכשיטים וסיפר כי הוא תכנן לקחת אותה עמו לאיטליה. הגב' ה. ציינה בעדותה כי בשיחה עם הנתבע עלתה בה **"תחושה של חוסר הבנה** [של הנתבע -

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

י.א.ש. [של תפקיד המטפלת עד הסוף. זו תחושה שלי הוא לא אמר זאת" (עמ' 14 שורות 10-14 לפרוטוקול וכן בעמ' 19 שורות 8-17).

41. עוד העידה הגב' ה. כי הוצע לנתבע להעסיק עובד זר, גבר, אך הוא הגיב בכעס ואמר "מה פתאום, אני לא הומו, אני לא מסכים ..." (שם, שורה 15). גב' ה. ציינה כי הנתבע עמד על כך שיקבל עובדת זרה מתאגיד אחר וביום 1.10.09 שובצה לעבודה אצל הנתבע עובדת זרה אחרת אשר הפסיקה את עבודתה כשבוע לאחר מכן (ראו גם עדותה של הגב' ב., עדה מטעם הנתבע, עמ' 70 שורות 27-32 לפרוטוקול). בבירור שערכה הגב' ה. אצל הנתבע מסר לה הנתבע, כי עבודת העובדת הופסקה היות והיא "יצאה בתחתונים" והוא לא רצה בה. ואילו בבירור שערכה בתאגיד שבו הועסקה אותה מטפלת נמסר לה כי המטפלת עזבה והתלוננה שהנתבע הטריד אותה מינית בכך שהביא לה ארוחת בוקר למיטה והציע לה להתקלח איתו. הגב' ה. סיפרה כי בהמשך נשלחה לנתבע מטפלת ממוצא אתיופי, אך הנתבע הגיב בכעס באומרו "מה את שולחת לי מטפלת אתיופית, קזבובו. איך אצא איתה ברחוב" וביקש רק מטפלות אירופאיות (עמ' 15 לפרוטוקול; ראו גם עדות הגב' ב. המציינת כי הנתבע היה מעוניין במטפלות מולדביות בלבד. עמ' 71 שורות 17-18 לפרוטוקול).

מעדותה של הגב' ה. עולה, כי דיווחה למשרד הרווחה על השתלשלות העניינים תוך שהיא מודיעה למשרד הרווחה שחברת מט"ב מפסיקה לתת שירות לנתבע (עמ' 15-16 לפרוטוקול). בחקירתה הנגדית סיפרה הגב' ה. כי בין העובדות הזרות שובצו אצל הנתבע עוד שתי מטפלות ישראליות אשר לא העלו כל תלונה של הטרדה מינית (עמ' 18 שורה 11 לפרוטוקול, ראו גם ת/1). עוד סיפרה הגב' ה. כי מששלחו לנתבע עובדת ממוצא אתיופי הגיע הנתבע למשרד, צעק השתולל ואיים עליה ועל עובדת נוספת ובהמשך הטריד ואיים על מנהל המשרד (עמ' 15-17 וכן עמ' 19 לפרוטוקול).

42. הגב' ל., עובדת סוציאלית במחלקה לקשיש בעיריית ... ואשר משמשת כרכזת וועדת הסיעוד של העידה, כי הגיעו אליה פניות של חברות סיעוד שונות ב.... אשר הצביעו על יחסים שאינם מקובלים בין מטופל למטפל אצל הנתבע (ת/1, ת/2, ת/7-11). לגרסתה, עלה מהמכתבים שהנתבע נוסע עם המטפלות לחו"ל ורוכש עבורן דברים (ת/6). לדבריה, בהמשך לתלונות שהוצגו בפניה יצרה עם הנתבע קשר טלפוני, הציגה בפניו את רוח הדברים שעלה מהמכתבים השונים, הסבירה לו כי חברות סיעוד מתקשות בהשמת מטפלות אצלו בבית והציעה לו לקבל טיפול על ידי גבר או לממש את זכויותיו על פי חוק הסיעוד בשעות במרכז יום. לגרסתה, תגובת הנתבע הייתה "לגבי גבר הוא אמר שהוא לא הומו לגבי מרכז יום אמר שהוא לא מוכן ללכת למרכז יום" (עמ' 22 שורה 3 לפרוטוקול). מחקירתה הנגדית של הגב' ל. עולה כי וועדת הסיעוד שבה היא חברה, לא בחנה את התלונות לעומקן, אך היא עצמה הפנתה את הדברים למוסד לביטוח לאומי שהוא הגורם המחליט לעניין הזכאות.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

43. רישום שנערך על ידי המוסד לביטוח לאומי ביום 2.8.07 (ת/10) מציין כי "ע"פ מיכאל (אשתו עובדת כאחות בקופה של הזקן) הנ"ל עצמאי בתפקוד, מגיע לבד לקופת חולים, הצהיר כי הוא יוציא מטפלת מביטוח לאומי ל-24 שעות שגם תעניק לו שירותי מין". רישום נוסף שנערך על ידי אחראית מטעם חברת אתגר מעלה כי הנתבע דרש מטפלת ממוצא אירופאי, בהירת עור ויפה שתראה אסתטית וייצוגית (ת/7). ודיווח של חברת תגבור למוסד לביטוח לאומי מיום 19.8.10, מצביע על הצבת מספר מטפלות אצל הנתבע אשר ביקשו לשחרר אותן מטיפול בו בטענה כי קשה מאוד לעבוד אצלו. אחת המטפלות דיווחה כי הנתבע ביקש ממנה להציג עצמה בפני משפחתו כ"ידידה" ואף הזמין אותה להראות לה תמונות של נכדיו במחשב ואולם פתח בפניה סרט פורנוגרפי. בעקבות זאת ביקשה חברת תגבור לשלוח לנתבע שתי מטפלות שתעבודנה בו זמנית ואולם הנתבע סירב להצעתה בגסות ובקללה (ת/9)

מרישומים אלה אין ללמוד דבר לעניין התרחשותם של המקרים נשוא הליך זה ואולם יש בהם כדי להעיד על הילך רוחו של הנתבע, על כך שהתנהלותו אינה חדשה ולגורמים המטפלים בענייניו היתה ידיעה מוקדמת על כוונותיו (ראו גם ת/11-ת/12 המעיד על ביקור יזום של מחלקת הרווחה עקב מידע על הטרדת מטפלות ונסיעה עימן לחו"ל).

44. משעומת הנתבע עם הטענה כי חברות ההשמה הפסיקו לשלוח לו עובדות זרות בשל תלונות העובדות על הטרדות מיניות שנעשו כלפיהן במסגרת עבודתן אצלו, הכחיש את הדברים. לשאלה מדוע סירב להצעת הגורמים המטפלים ללכת למרכז יום או לקבל מטפל גבר, השיב-

"אישה יודעת לשטוף, להכין אוכל עבודות בית. גבר לא בנוי, יש לי כל מיני טיפולים. קשה לי עם גבר. עם גבר קשה לי, ניסיתי. אפילו לתת לי תרופות, כל דבר אישה יודעת לעשות זאת" (עמ' 82 שורות 23-24).

ולגבי האפשרות ללכת למרכז יום אמר -

ש. למה לא הסכמת למרכז יום?
ת. במצבי, מרכז יום? אולי קראת את החומר. אין לי שום דבר, הכל טוטאלוס. (שם שורות 26-27)

45. הנתבע נשאל באשר לטענה כי דרש מטפלות ממוצא אירופאי בעלות מראה ייצוגי, וכך השיב-

"ש. יש מסמכים בתיק והעידו כי ביקשת מטפלות אירופאיות נאות למה, כולל ... [הגב' ב' - י.א.ש.] שאמרה שביקשת מטפלת ממולדבה או אירופה שתהא נאה וייצוגית, זה נכון?
ת. נכון.
ש. למה?"

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

ת. אני לא רוצה להיראות, הייתי פעם, אם אתה לוקח אסיתית אוטומטית אתה חולה, רציתי אישה שמדברת על אקטואליה לצאת איתה לחתונה, אירוע, יש לי חברה בינוני ומעלה אם זה לא כל כך זה נראה לי.. לא אמרתי חוק בל יעבור, אמרתי אם יש.. " (עמ' 83 שורות 6-12)

מהדברים, כפי שעלו מדיווחי שלוש חברות השמה שונות באשר להתנהלות הנתבע כלפי עובדות שהוצבו לעבוד בביתו ולרבות העובדה שלא הסכים לטיפול על ידי מטפל גבר, עולה כי הנתבע ראה בתפקידה של המטפלת מעבר לסיוע בבית, כלי לסיפוק יצריו המיניים.

46. באשר לטענה כי הוא נהג לצפות בסרטים פונוגרפים שאליהם חשף את התובעת, השיב -

"ש. היא גם העידה שאתה בלילה רואה סרטים כחולים בחדר שלך, זה שקר?
ת. חס וחלילה. אני לא יודע מהיכן אתם מביאים את הדברים האלה. אין יותר קל מאשר להשחיר את הפנים שלי. סרטים כחולים אני משתמש באוזניות בגלל השמיעה. בשעה 22:00 אני ישן והדלת סגורה. סרטים כחולים מתחילים בשעה 22:00. אני מקבל כדורי שינה, הדלת סגורה. זה לא הזמן בכלל. בשעה 21:00 אני כבר בעולם אחר ויש אוזניות.
ש. מה שני. אומרת זה שקר וכזב זה מה שאתה אומר.
ת. תגישו תלונה. נראה, מה הבעיה.
ש. מה שני. אומרת לגבי הסרטים הכחולים שהיית רואה, אולי בגלל שאתה לא שומע טוב שמעת סרטים כחולים בקול?
ת. יש לי אוזניות.
ש. כן, וכל פעם אתה שם אוזניות כדי לראות סרטים כחולים.
ת. גם חדשות. " (עמ' 85 שורות 1-12).

ואילו בעימות שנערך בינו לבין התובעת במשטרה (ת/15) משנשאל האם הוא צופה בסרטים פונוגרפיים השיב: "לפעמים כל גבר רואה", אבל לדבריו "אם אני רואה סרט כזה, אז הדלת נעולה עם אוזניות".

נאמן לדרכו טען הנתבע תחילה כי אין הוא צופה בסרטים אלה היות שבשעה שהם מוקרנים הוא כבר ישן. בהמשך טען כי הוא צופה בהם תוך שהוא משתמש באוזניות ולבסוף הוסיף כי הדבר נעשה רק כאשר דלתו סגורה. בעדות זו של הנתבע אנו מוצאים תמיכה לטענת התובעת שלפיה נהג הנתבע לצפות בסרטים פונוגרפיים וכי חשף אותה לחומר זה בניגוד לרצונה.

47. גם טענת התובעת שלפיה רכש בעבורה הנתבע ביגוד אינטימי (עמ' 38 שורות 10-11 לפרוטוקול) היתה מהימנה עלינו. הנתבע הודה בכך שהלך עימה לקניות וטענתו כי לא היה מעורב בבחירת הפריטים אינה מהימנה עלינו.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

מצבה של התובעת בסיום עבודתה

48. הגב' ז. העידה כי הכרותה עם התובעת החלה בעת שאביה חלה והתובעת הובאה לטפל בו. לדבריה, לאחר פטירת אביה, עברה התובעת לעבוד אצל הנתבע ובתקופה הקצרה שהתובעת שהתה בבית הנתבע יצרה עמה קשר טלפוני שלוש פעמים. פעמיים לבקשת הנתבע אשר הזמין אותה לבקר בביתו ופעם נוספת ביום שבו עזבה התובעת את בית הנתבע כאשר התובעת התקשרה אליה בבוקר בבכי והיא אמרה לה שתארוז את חפציה ותבוא לביתה.

הגב' ז. סיפרה שהנתבע מסר לה שבכוונתו לנסוע עם התובעת לטייל בחו"ל וכי "יעשה ממנה גברת". הגב' ז. סיפרה על מצבה של התובעת ביום סיום העבודה -

"שאמרתי לה לבוא היא רעדה כולה היתה מאוד אדומה, שאלתי מה קרה היא לא דיברה ולא אמרה כלום. אמרתי לה תשמעי את תאמרי מה קרה, היא אמרה שהנתבע אנס אותה והתעלל בה, אמרתי לה בואי למשטרה, היא אמרה לא, הוא מכיר את כל השוטרים, אמרתי לה נלך לבית החולים, היא אמרה שהיא לא רוצה. אמרה שהיא רוצה רק להתרחץ. אמרתי לה לא, את באה איתי. התקשרתי לגב' א. - י.א.ש.]. כי לא ידעתי איך לטפל בה. התקשרתי לגב' א. - י.א.ש." (עמ' 44 לפרוטוקול שורות 19-23).

ובהמשך -

**"ש. למה לא הצעת לה רופא פרטי?
ת. מה זה רופא פרטי? הייתי במסלן הולכים לבית החולים רואים הכל ואחר כך מבית החולים הולכים למשטרה ומגישים תלונה. זה הנוהל. היא לא רצתה. היא לא ילדה קטנה. היא פחדה מהמשטרה פחדה מהנתבע, היא פחדה" (עמ' 45 שורות 6-3 לפרוטוקול).**

49. הגב' ז. הוסיפה וסיפרה כי לאורך זרועותיה של התובעת, על כפות ידיה ועל חזה וגבה של התובעת ראתה סימנים כחולים (עמ' 45 לפרוטוקול) וכי ראתה בפניה אדם במצוקה. לשאלתה את התובעת לפשר הסימנים הכחולים השיבה האחרונה כי הנתבע התעלל בה, אנס אותה, צבט אותה, הכאיב לה וכמעט חנק אותה (עמ' 46 שורות 2-1 לפרוטוקול).

50. הנתבע טוען כי אין ליתן אמון בעדותה של הגב' ז. בהיותה מגמתית ובשל החברות הקרובה שבין התובעת לגב' ז. לדבריו, על אף העובדה שהגב' ז. מתנדבת במסל"ן, לא שעתה התובעת לעצתה של הגב' ז. לפנות לרופא או בתלונה למשטרה. גם טענה זו לא מצאנו בה כל ממש. בחירת התובעת שלא לפנות לקבלת סיוע רפואי או משטרי, אין בה כדי להעיד על מהימנות גרסתה משבמקרים רבים בוחרות נפגעות שלא לפנות לקבלת סיוע מזרים ובוודאי במקרה שלפנינו שבו חזר הנתבע ואמר כי יש לו "ידיים ארוכות" ומהלכים בכל מקום. אין גם כל יסוד לטענת הנתבע שלפיה נפלו סתירות בגרסת הגב' ז. בנוגע לסימנים הכחולים שאותם ראתה אצל התובעת.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

אמינות התובעת

51. בסיכומיו, תוקף הנתבע את אמינותה של התובעת. לטענתו, מחקירת התובעת עולה כי עדותה אינה איתנה ורציפה, כך שבעוד שבראשית החקירה הייתה התובעת חדה והחלטית בתשובותיה, הרי משנשאלה בעניין פרטים ומשהוצגו בפניה שאלות מורכבות, החלה להשתמש באופן גורף בביטויים מסוג "לא זוכרת" ו/או "לא יודעת". הנתבע טען, כי התובעת השיבה "לא יודעת" 18 פעמים במהלך חקירתה ואילו את התשובה "לא זוכרת" מסרה 15 פעמיים ובכל פעם שנדרשה לענות לשאלה מהותית, התחמקה ממתן תשובה. הנתבע בסיכומיו הפנה לשני מקרים בחקירה שבהם השיבה התובעת כי אינה זוכרת. עיון בהפניות שהציג הנתבע מעלה כי תשובות אלה ניתנו בנוגע למועדים לגבי עניינים ספציפיים הנוגעים לחקירת משטרה, להעתקת ההקלטות ולהעברתן לעו"ד דלומי. עניינים אלה אינם בליבת המחלוקת ואינם נוגעים לאירועים הנוטעים על ידי התובעת ולא מצאנו כי יש בטענה זו ממש. למען הסר ספק, עיינו שוב ושוב בפרוטוקול הדיון ומצאנו שעיקר הפעמים שבהם השיבה התובעת "לא זוכרת" מתייחסים לתאריכים או מועדים של פניות או פעולות ספציפיות ואילו התשובה "לא יודעת" ניתנה בעיקר בנוגע לפעולות או הלך רוח של אחרים. מכאן, כי אין ללמוד דבר מתשובות אלה לעניין מהימנות או העדר מהימנות שיש ליתן לגרסת התובעת.

52. לטענת הנתבע, לתובעת היו אין ספור הזדמנויות להעלות בפני חבריה ומכריה את מקרי האונס לכאורה, אך היא בחרה שלא לעשות כן. הנתבע מבקש ללמוד מכך שטענות התובעת הן בדיה.

גם טענה זו דינה להידחות. מן המפורסמות הוא, כי אישה שעברה אירוע של הטרדה מינית, קל וחומר אישה שעברה אירוע של אונס, אינה ממהרת לשתף אחרים בקיומו של אירוע זה ולעיתים עולה הדבר רק לאחר שנים רבות. אין בכך כדי לגרוע מאמינותה של אישה בעת שבוחרת היא בסופו של דבר לשתף אחרים במה שעבר עליה, כמובן שאין בכך כדי להפחית מהנטל המוטל על אותה אישה להוכיח את טענותיה.

53. לטענת הנתבע, הודתה התובעת כי יכולה הייתה לצאת בכל עת ואף נהגה לצאת בלילות עם בני מיעוטים אלא שהיא בחרה שלא לעזוב כל עוד לא סיימה את מלאכתה, היינו, להקליט את הנתבע ורק אז הפך "הפחד מהנתבע" ללא רלוונטי והתובעת אזרה אומץ לצאת מהבית.

הנתבע מפנה לעניינים שונים שבהם חלו לכאורה סתירות בעדות התובעת בנוגע לרישום דו"ח שעות עבודתה, בנוגע למסירת עותקי ההקלטות למשטרה ובנוגע לעבודות אחרות שבהם עסקה התובעת. הנתבע עוד טוען, כי אף שהתובעת הייתה מצויה במערכת יחסים ארוכה עם גבר, הרי שהיא בחרה שלא לספר לבן זוגה שהיא עובדת אצל קשיש ואף לא סיפרה לו על האירועים נשוא ההליך שבפנינו.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

54. לא מצאנו מקום לקבל אף אחת מטענות אלה. ראשית יודגש, כי בחירתה של התובעת לשתף או שלא לשתף את בן זוגה בעובדת עבודתה אצל הנתבע ובדברים שעברו עליה שם, אינה מעלה או מורידה לעניין מהימנות התובעת. הנתבע לא הציג כל ראיה שיש בה כדי לתמוך בגרסתו כי לתובעת היו מערכות יחסים עם אחרים למעט בן זוג קבוע. ניסיונו של הנתבע להציג את התובעת כמי שמנהלת אורח חיים מופקר, אינה עולה בקנה אחד עם הראיות שהוצגו בפנינו. מכל מקום, גם אם היתה התובעת מנהלת אורח חיים שכזה, אין בכך כדי להמעיט ממעשיו של הנתבע שלגבי התרחשותם שוכנענו מעל לכל ספק לאור מכלול הראיות שהוצגו בפנינו.
55. טענת התובעת שלפיה, הפחיד אותה הנתבע ואיים עליה לבל תעז להתלונן על מעשיו בפני איש היתה מהימנה עלינו. התובעת ציינה בפנינו כי הנתבע אמר לה שיש לו "ידיים ארוכות בכל מקום" (עמ' 39 שורה 11 לפרוטוקול), "שיש לו בכל מקומות אנשים שהוא מכיר ותוך 24 שעות הוא יכול לגרש אותי מהארץ. הוא יכול להתקשר למשטרה ולהודיע שגנבתי ממנו כספים." (עמ' 56 שורות 31-32 לפרוטוקול; וראו גם עמ' 35 שורות 12-13 לפרוטוקול). התרשמנו כי פחדה של התובעת לקום ולעזוב את בית הנתבע היה אמיתי לאור יחסי המרות המובנים שביחסי עובד-מעביד המתעצמים שבעתיים לאור יחסי התלות של עובדת זרה במעסיקה המחזיק למעשה באפשרותה להמשיך לשהות בארץ.
56. הנתבע בסיכומיו מצביע על סתירות נוספות בגרסתה ומבקש לקעקע בכך את מהימנות גרסתה כולה. לא שוכנענו בטענות אלה. אף אם היו בגרסת התובעת אי אלו דיוקים בכל הנוגע למועד סיום העבודה האם ביום 18.1.10 או ביום 19.1.10 ואף אם לא סיפרה כי עבדה גם בבית קפה במשך מס' חודשים, אין בעניינים אלה כדי להשליך על המחלוקת בתיק זה וככלל, עדותה עשתה עלינו רושם מהימן. כמפורט לעיל, טענותיה נתמכו הן בעדויות חיצוניות, הן בעדות הנתבע עצמו, הן בעדות העדה מטעמו, הגב' ב.. גם העובדה שהתובעת הקליטה את הנתבע, לאור הדברים שנשמעו בהקלטות אל מול הכחשותיו הגורפות של הנתבע, אין בה כדי להפחית מחומרת מעשיו.
57. באשר לעדי הנתבע לא מצאנו כי יש בעדותם להוסיף דבר. הגב' פ. מועסקת כמטפלת באופן פרטי בהיקף של 4 שעות בשבוע כאשר כחודש לאחר תחילת עבודתה הותקנו בבית הנתבע מצלמות. על רקע האמור ועל רקע העובדה כי מהראיות עולה שהנתבע לא נהג להטריד מטפלות ישראליות אלא רק עובדות זרות שהתגוררו בביתו, אין כל משמעות לעדותה.
58. באשר לעדות הגב' ב., העידה זו כי עובדת זרה אחרת שהופנתה לעבוד עם הנתבע ביקשה לעזוב את עבודתה מספר ימים לאחר שהחלה היות ש"היא אמרה לי שהוא שותה, שעל הבוקר התרופות, הוא שותה אותם עם וודקה, שהוא לא מרוצה כי היא כל הזמן עובדת, כי היא לא רוצה לשבת איתו. היא אמרה לי שבזמן שהיא מגישה את האוכל או את הקפה

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

היה מבקש נשיקה, אז היא אמרה מספיק ותודה" (עמ' 71 לפרוטוקול). עוד הוסיפה, כי הנתבע היה מעוניין רק בעובדות ממולדביה (שם שורה 18) וכי היא שהציעה למשפחתו של הנתבע להתקין מצלמות בבית הנתבע בשל התלונות שהופנו כלפיו (עמ' 72 שורות 28-31 לפרוטוקול). מעדותה עולה עוד כי התובעת התקשרה אליה כשהיא נסערת וסיפרה כי הנתבע ניסה לאנוס אותה (עמ' 66 שורות 9-10 לפרוטוקול).

59. העד האחרון מטעם הנתבע מר ב., העיד כי התובעת עבדה אצל הוריו ופוטרה היות וסברו כי התובעת גנבה כספים רבים מבית ההורים (עמ' 74 לפרוטוקול). העד אישר כי לא הוגשה כל תביעה אזרחית כנגד התובעת וכי אין לו ידיעה וודאית שהתובעת גנבה את הכסף. לטענת הנתבע מעדותו של מר ב. ניתן ללמוד על אופיה של התובעת כמטפלת עצבנית וצעקנית ויש בכך כדי לחזק את טענותיו שלו לגבי התנהלות התובעת. ראשית, אופיה של התובעת אינו רלוונטי לטענותיה כנגד הנתבע ואין הן מעלות או מורידות בנוגע למעשים הנטענים כלפי הנתבע. שנית, ניסיונו של הנתבע ללמוד מאופיה הנטען של התובעת על מהימנות גרסתה, לאור מכלול הדברים שהובאו בפנינו ושפורטו לעיל ובראשם מהימנותו של הנתבע בעצמו, דינו להידחות.

60. סיכומם של דברים כעולה מכל החומר שנפרש בפנינו, משהתרשמנו ממהימנות עדותה של התובעת מחד ומחוסר מהימנותו של הנתבע מאידך, אנו קובעים כי התובעת הרימה את הנטל להוכיח את טענותיה שלפיהם ביצע הנתבע כלפיה במשך כשלושה שבועות ומידי יום ביומו מספר פעמים ביום, מעשים של הטרדה הן בחשיפה לסרטים פורנוגרפיים, הן במעשים מגונים בכח, והן במעשי סדום ואינוס. בגין מעשים אלה, זכאי, התובעת לפיצוי.

הפיצוי

61. הוראות החוק למניעת הטרדה מינית (בפרק זה - "החוק") קובעות -

6. (א) הטרדה מינית והתנכלות הן עוולות אזרחיות, והוראות פקודת הנזיקין [נוסח חדש], יחולו עליהן בכפוף להוראות חוק זה.
- (ב) בית המשפט רשאי לפסוק בשל הטרדה מינית או בשל התנכלות פיצוי שלא יעלה על סך 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק; "...

הוראות סעיף 6(ב) לחוק מסמיכות את בית הדין לפסוק פיצוי בשיעור 50,000 ₪ (צמוד למדד הבסיסי) בגין כל מעשה של הטרדה מינית. יצוין כי בשנת 2013 תוקן החוק והסכום הועמד על הסך של 120,000 ₪ בגין כל מעשה (תיקון מס' 8).

62. בית הדין הארצי דן בשאלה כיצד יש להגדיר מעשה של הטרדה מינית האם הוא כולל רצף של אירועים או שמא עומד כל אירוע בפני עצמו. שאלה זו אינה מתעוררת במקרה שבפנינו שכן, אף לדעת הסוברים כי יש לראות רצף אירועים כמעשה אחד, הרי שבמקרים חמורים

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

העולים כדי תקיפה מינית חמורה כמו אינוס או מעשה סדום ואף מעשה מגונה בכוח, יש לראות כל מעשה כעומד בפני עצמו ויש לפסוק סכום פיצוי נפרד בגין כל אחד מהמעשים, אף אם הוגשו כולם במסגרת הליך אחד (ע"ע 178/06 הנ"ל) וממילא משמדובר במעשים הניתנים לתיחום בזמן, ניתן להגדיר כל מעשה בפני עצמו.

63. במקרה שבפנינו, טענה התובעת לעניין הפגיעה הנפשית שממנה היא סובלת -

בתצהיר עדותה הראשית סיפרה התובעת -

"החיים שלי השתנו מקצה לקצה. עצוב לי ורע לי. אני לא מאחלת לשונאים שלי את מה שעבר עלי. לא האמנתי שבמדינה של היהודים יקרה לי מה ש.... עשה לי. אני לא אותה אשה שהייתי לפני כן. אני מפחדת מאנשים. קשה לי להרדם בלילה. יש לי סיוטים. הבטחון שלי התערער לחלוטין. אני מרגישה שאין לי ערך ואין כבוד כאדם וכאשה. מדובר בהשפלה הכי גדולה שיש. זה היה גיהנום. אין לי מושג איך החיים שלי יתקדמו הלאה. אין לי מושג איך אוכל לקיים קשר נורמלי עם בן זוג. אציין כי בדיון הראשון שהתקיים בבית הדין ראיתי את כולו מעוות בכסא גלגלים, עושה הצגה שלמה. יומיים אח"כ רעדתי מכעס על ההצגה שלו ועל השקר שלו בפני בית המשפט. התחושה שיש לי היא נוראית, ואני מבקשת לעצור כאן. אני מניחה שכל אדם יכול רק לנחש איזה נזקים נפשיים ופסיכולוגיים יכולים להגרם לכל מי שעברה את מה אני עברתי. אני מבקשת בכל לשון של בקשה לחייב את לשלם לי את הפיצוי המקסימלי על מה שהוא עולל לי כמפורט לעיל (אציין כי חלק מיחסי המין שהוא כפה עלי היו שלא כדרך הטבע והדברים נכפו עלי מדי יום - גם בימים של מחזור חודשי. (סעיפים 86-100 לתצהיר).

ובחקירתה הראשית -

"ש. מתצהירך לא הבנתי איזה נזק בדיוק נגרם לך את לא מתארת שום נזק?
ת. (העדה בוכה) איזה נזק? למרות שעבר כל כך הרבה זמן, אני עדיין לא יכולה לישון בלילות, אני פוחדת מכל דבר (העדה בוכה). אני כבר לא בן אדם". (עמ' 60 שורה 18-20 לפרוטוקול).

וכן בחקירתה החוזרת -

" ש. נשאלת על בן זוגך, מה את יכולה לספר על תוכן של הקשר עם הבן זוג שלך וגם במובן של יחסי מין איתו?
ת. (התובעת בוכה) לפני שהגעתי לנתבע היינו ביחד ויצאנו לטייל שהיו לי ימי חופשה ומבחינת יחסי מין אין לי יחסי מין, הכל היה בסדר אצלנו. עכשיו אני לא יכולה לצאת מהבית, אני אפילו לא מסוגלת ללכת למשפחה שלו ולגבי יחסי מין אז זה ממש אולי פעם בחודש. הכל נעלם לי". (עמ' 63 שורה 11-15 לפרוטוקול).

64. לטעמנו, התובעת אינה חייבת להצביע על כל פגיעה שנגרמה לה. כעולה מהוראות החוק למניעת הטרדה מינית, די בעצם ביצוע המעשה כדי לחייב את המטריד בפיצוי בסך של עד 50,000 ₪ בעבור כל אירוע נפרד של הטרדה. הוראות סעיף 6(ב) לחוק, להבדיל מהוראות סעיף 6(א) לחוק, מאפשרות פסיקת פיצוי מבלי שהוכח כל נזק אלא כביטוי לחומרת המעשה

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 10-05-13799

הפסול (ראו ע"ע 697/09 פלונית - אלמוני, ניתן ביום 30.10.11 וכן ע"ע 10-05-40496 פלונית - אלמוני, ניתן ביום 2.1.12).

65. הנתבע בסיכומיו מבקש לקחת בחשבון את כלל הנסיבות לרבות מצבו הבריאותי והכלכלי.
66. הדברים שנפרשו במסגרת הראיות שהובאו בפנינו ושמהן עולה כי הנתבע ביצע בתובעת מעשים נפשעים של אינוס ומעשים מגוונים בכפייה בתדירות כמעט בלתי נתפסת, תוך ניצול יחסי המרות שביניהם ואת עובדת היות התובעת עובדת זרה, מנותקת ומרוחקת ממשפחתה וחבריה, וזאת בנוסף למעשי הטרדה לכאורה "פשוטים" יותר כגון חשיפה לסרטים פורנוגרפיים, צביטות במקומות אינטימיים ועוד. כל אלה מצדיקים את פסיקת מלוא הפיצוי הנתבע על ידי התובעת ואשר הועמד על סך של 300,000 ₪. יובהר כי לצורך פסיקת הפיצוי בשיעור הנתבע די היה בהוכחת 6 אירועים. כאמור, שוכנענו כי הנתבע ביצע מעשים במספר העולה באופן ניכר על המספר הנדרש לצורך פסיקת הפיצוי בשיעור זה.
- למעלה מן הצריך נציין כי לו היינו צריכים לפסוק פיצוי נפרד בגין כל מעשה ומעשה היינו פוסקים סכומים גבוהים במידה ניכרת מהנתבע על ידי התובעת וכאשר אלו מבוצעים תוך ניצול מעמדה החלש של התובעת כלפי הנתבע - יש להוקיעם שבעתיים.

מיצוי הליכים

67. הנתבע טען, כי עוד בטרם פנתה אליו בתביעה זו, היה על התובעת למצות את ההליכים כנגד חברת משמרות המשמשת כקבלן כוח אדם, וזאת מכוח הוראת סעיף 11ז1(ב) לחוק עובדים זרים התשנ"א - 1991 (להלן - "חוק עובדים זרים"), הקובעת -

- 11ז1. (א) בסעיף זה, "חובה כלפי עובד זר" – חובה כלפי עובד זר המועסק על ידי קבלן כוח אדם, שהיא אחת מאלה:
- (1) החובה לתשלום שכרו של העובד הזר במלואו, ובכלל זה החובה שנקבעה לפי הוראות סעיף 11ז1(1)(ב);
- (א1) החובה לתשלום פיקדון לפי סעיף 1יא;
- (2) החובה להסדיר ביטוח רפואי לעובד הזר לפי הוראות סעיף 1ד;
- (3) לענין עובד זר המתגורר בחצרים שבהחזקת המעסיק בפועל – החובה להעמיד מגורים הולמים לעובד הזר לפי הוראות סעיף 1ה.
- (ב) חובה כלפי עובד זר, החלה על קבלן כוח האדם המעסיק את העובד הזר, תחול גם על המעסיק בפועל, בהתקיים אחד מאלה: "...

לטענת הנתבע, משלא מוצו ההליכים כנגד חברת משמרות דין התביעה להימחק על הסף. אין לקבל טענה זו.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 13799-05-10

68. הוראות סעיף זה עניינם חובות מכח חוק עובדים זרים הנוגעות לתשלום שכר עבודה, הפקדת פיקדון, הסדרת ביטוח רפואי והעמדת מגורים הולמים כמפורט בסעיף 11א1 (א) לחוק עובדים זרים. התביעה נשוא תיק זה כלל אינה נוגעת בהפרת חובות מכוח חוק עובדים זרים אלא לפיצוי בגין הטרדה מינית מכוח החוק למניעת הטרדה מינית התשנ"ח-1998 וחוק שוויון הזדמנויות בעבודה התשמ"ח-1988. בעניינים אלה, אין כל חובה למצות הליכים כנגד קבלן כח האדם כתנאי להגשת תביעה כנגד המעסיק בפועל.

טענות שונות

69. בכתב ההגנה טען הנתבע טענת קיזוז בגין סכומים שונים ששילם בעבור התובעת בגין טיפול שיניים וניכויים מותרים מכוח חוק עובדים זרים. הנתבע לא חזר על טענות אלה בסיכומיו. לאור המסכת שנפרסה בפנינו, גם אם היינו מוצאים כי קיים חוב של התובעת כלפי הנתבע, לא מצאנו מקום לקזז דבר מהסכום הפסוק היות וסברנו כי גם סכום זה נפסק על הצד הנמוך ביותר.

70. לסיכומיו צירף הנתבע חוות דעת רפואית שממנה עולה לכאורה כי הנתבע אינו כשיר לעמוד לדיון. חוות דעת זו ניתנה ביום 11.3.12 ואין היא נוגעת למועד ביצוע המעשים ואף לא למועד שמיעת עדותו של הנתבע בפנינו. משכך, אין ליתן לה כל משקל במסגרת הליך זה.

אחרית דבר

71. לאור כל האמור, מצאנו כי על הנתבע לשלם לתובעת פיצוי בגין מעשי ההטרדה והאונס בסך של 300,000 ₪ כשהם נושאים הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום הגשת התביעה (9.5.10) ועד לתשלום המלא בפועל.

כמו כן יישא הנתבע בהוצאות התובעת בסך של 50,000 ₪ אשר ישולמו תוך 30 יום שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

זכות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה בירושלים.

ניתן היום, כ"ח כסלו תשע"ד, (01 דצמבר 2013), בהעדר הצדדים ויישלה אליהם.

מר דב אבדור
נציג ציבור (מעבידים)

יעל אנגלברג שהם
שופטת

מר יאיר טבת
נציג ציבור (עובדים)